

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobce: **P. P.**, narozen X
bytem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016, č. j. KUKHK-34295/DS/2016/SR

takto:

1. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016, č. j. KUKHK-34295/DS/2016/SR, a rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 5. 9. 2016, č. j. ODP/78948-2016/kld 24332-2015/kld/10, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
2. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topolam, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 5. 9. 2016, č. j. ODP/78948-2016/kld, sp. zn. 24332-2015/kld/10, kterým tento prvoinstanční správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*silniční zákon*“), a uložil mu za něj pokutu ve výši 2.500,--Kč.
2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky VOLKSWAGEN PASSAT VARIANT, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 31. 5. 2015, v 00:10 hodin, na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici č. I/37, směr Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek č. IS 12a „*Obec*“ a č. IS 12b „*Konec obce*“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, ověřovací list č. 8012-OL-70076-15, naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 75 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,--Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do sedmi bodů. V prvním z nich namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, podle kterého platí, že: „*Dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.*“ V této souvislosti žalobce poukazoval na skutečnost, že souběžně s daným správním deliktem byl žalobce stíhán za ještě další údajné správní delikty ze dne 21. 8. 2015 a ze dne 23. 8. 2015, ze kterých byl následně rozhodnutím správního orgánu ze dne 5. 10. 2016, č. j. ODP/89 772 - 2016/ kld 4 0506 - 2015/ kld/12, uznán vinným, přičemž řízení o těchto údajných správních deliktech bylo zahájeno dne 16. 8. 2016.
4. Správní orgán tedy stíhal žalobce ve stejné době pro tři správní delikty dle § 125f silničního zákona, v rozporu s § 125g odst. 2 téhož zákona však tyto správní delikty neprojednal ve společném řízení. Pokud by správní orgán postupoval v souladu se zákonem, žalobci by byla uložena povinnost hradit jen jedny náklady řízení.

5. Žalobce dále odkazoval na svá zjištění, že správní orgán, a to i v případě souběhu v řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona, ukládá vždy pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby, aby nemusel odůvodňovat výši pokuty. Z uvedeného dovozoval, že pokud by správní orgán projednal všechny tři správní delikty ve společném řízení, žalobci by přesto byla uložena pokuta ve výši 2.500,-Kč. V důsledku chybného postupu správního orgánu tak má žalobce zaplatit za uvedené protiprávní jednání o 3.500,-Kč více, než by zaplatil, pokud by správní orgán postupoval v souladu s vpředu uvedeným zákonným ustanovením, kdyby řízení o všech souběžně projednávaných správních deliktech spojil ke společnému řízení.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobce brojil proti výroku rozhodnutí, který je podle něho nepřezkoumatelný, a to v důsledku neurčité specifikace místa spáchání údajného správního deliktu. Ve výroku je totiž uvedeno, že ke skutku došlo „*na pozemní komunikaci, v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h.*“
7. Žalobce na základě tohoto popisu místo skutku ohledal jednak na místě, jakož i v územním plánu, a zjistil, že dopravní značky č. IS 12a („Obec“) a č. IS 12b („Konec obce“) jsou v obci Choustníkovo Hradiště umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Žalobce rovněž zjistil, že pozemní komunikace č. 37 touto obcí v části prochází nezastavěným územím. Zároveň odkazoval na § 2 písm. cc) silničního zákona, podle něhož platí, že „*obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.*“
8. Z uvedeného žalobce dovozoval, že rychlostní limit dle § 18 odst. 4 silničního zákona („*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1*“) neplatí v celé délce obce Choustníkovo Hradiště v úseku platnosti dopravních značek č. IS 12a („Obec“) a č. IS 12b („Konec obce“), neboť nikoli v celé délce tohoto úseku se jedná o zastavěné území. Na počátku, na konci, a zhruba uprostřed není zastavěné území, a proto ačkoliv se může jednat o úsek platnosti zmíněných dopravních značek, nejedná se o obec ve smyslu silničního zákona. O tu by se mohlo jednat pouze tehdy, pokud by byly splněny oba zákonné znaky, a to jak označení příslušnými dopravními značkami, tak skutečnost, že úsek je zastavěným územím dle územního plánu.
9. Skutek je tak podle žalobce situován výrokem do úseku, ve kterém jen z části platí rychlosti limit 50 km/h, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu. Takový výrok však neodpovídá požadavkům na jeho určitost, jak je konstantně judikováno Nejvyšším správním soudem, neboť připouští též takový výklad, že skutek se stal v místě, kde nebyl protiprávní. V této souvislosti odkazoval na obdobný případ, který řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, a podle něhož: „*Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.*“ Dále je v něm uvedeno, že: „*V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno*

správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“

10. Tento žalobní bod uzavřel žalobce s tím, že správní orgán dovodil, že skutek se stal v místě, kde platil rychlostní limit 50 km/h dle § 18 odst. 4 silničního zákona, aniž by se zabýval tím, zda se skutek stal v obci ve smyslu silničního zákona. Správní orgán neprokázal, že by alespoň část předmětného úseku byla obcí ve smyslu silničního zákona, neboť žádným způsobem neprokázal, že tento úsek byl označen příslušnými dopravními značkami, a neprokázal ani to, že se jednalo o zastavěné území (což lze prokázat pouze doložením kopie územního plánu do spisu). To jsou podle něho další důvody, pro které má rozhodnutí ve věci za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
11. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal zásah do svých procesních práv, které spatřuje v omezení svého práva vyjádřit se k podkladům řízení, a to písemností ze dne 28. 7. 2016, č. j. ODP/67 542 - 2016/ kld 2 4332 - 2015/ k ld/7. V ní totiž správní orgán uvedl, že žalobce má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí toliko do 5 pracovních dnů od provedení dokazování mimo ústní jednání. Již toto považuje žalobce za omezující, neboť má za to, že se může vyjádřit též před provedením dokazování mimo ústní jednání, nikoli až po jeho proběhnutí. Za ještě závažnější však považuje to, že správní orgán uvedl, že: *„Statutární zástupce společnosti s sebou vezme občanský (nebo jiný jej nahrazující) průkaz. Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí.“*

Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odboru dopravy a silničního hospodářství, kancelář dopravních přestupků, v přízemí, vlevo, č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách:

Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod.

Úterý – od 08:00 do 11:30 hod.

Středa – od 08:00 do 17:00 hod.

Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod.

Pátek – od 08:00 do 11:30 hod.

Správní orgán doporučuje před návštěvou upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si popřípadě domluvit i jiný čas.“

12. Z uvedeného žalobce dovozoval, že správní orgán omezil jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když mu sdělil, že toto právo může realizovat pouze prostřednictvím zmocněnce, a to jeho fyzickou přítomností v sídle správního orgánu, konkrétně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to pouze v úředních hodinách. Žalobce je totiž názoru, že má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí jakýmkoliv v úvahu přicházejícím způsobem, tj. též např. e-mailem, písemně, datovou schránkou atp., a dále, že k tomu nemusí užít zmocněnce, ačkoli je zastoupen.

13. S ohledem na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů ale žalobce, resp. jeho zmocněnec, uvěřil, že skutečně nelze právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí realizovat jinak, než osobním dostavením se za oprávněnou úřední osobou do její kanceláře, pročez na realizování tohoto práva rezignoval, když se s ohledem na jejich pracovní vytíženost nejednalo o úkon realizovatelný a rovněž ani o úkon hospodárny. Na základě sdělení správního orgánu tedy došlo ke zmaření práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
14. Tato procesní vada měla podle žalobce vliv na zákonnost prvoinstančního správního rozhodnutí, neboť právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je základním právem účastníka řízení. Postupem správního orgánu však došlo k jeho zmaření. Velmi podobný případ řešil Krajský úřad Jihomoravského kraje v rozhodnutí ze dne 1. 7. 2016, č. j. JMK 103825/2016, kde uvedl: *„Napadeným usnesením byla stanovena lhůta 5 pracovních dní od převzetí tohoto usnesení k využití práv účastníka řízení dle správního řádu (rozepsáno výše). Správní řád však právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevztahuje toliko k osobní účasti účastníka řízení u správního orgánu. Nic nebrání účastníkovi řízení vyjádřit se k řízení jiným způsobem, nežli vyjádřením do protokolu u správního orgánu. K tomu více viz ust. § 37 odst. 4 věta první a § 37 odst. 6 věta druhá správního řádu. Svým postupem správní orgán I. stupně omezil právo účastníka řízení konstituované správním řádem vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (učinit podání) jiným způsobem, nežli pouze osobně (míněna fyzická přítomnost) přímo u správního orgánu, když dle znění výroku napadeného rozhodnutí právě fyzickou přítomnost po účastníkovi řízení správní orgán I. stupně k uplatnění svého práva (vyjádřit se k podkladům rozhodnutí) požadoval, o čemž svědčí uvedení adresy správního orgánu a kanceláře oprávněné úřední osoby ve výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému pak odvolací orgán je nucen nezákonnost napadeného rozhodnutí pro postu správního orgánu v rozporu se zákonem. Odvolací námitka je důvodná.“*
15. Žalobce dále správnímu orgánu vytýkal, že dostatečně neodůvodnil závěr o tom, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (dále jen „automat“). Správní orgán sice uvedl, co automaticky rozumí (přičemž se odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy), neuvedl však, jak dospěl k závěru, že použitý rychloměr vykazuje znaky automatu, jak je údajně definován v citovaném stanovisku Ministerstva dopravy. Správní orgán prý porušil zároveň žalobcovo právo seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, neboť předmětné stanovisko nebylo obsahem správního spisu. Tento podklad rozhodnutí rovněž nebyl proveden jako důkaz, což lze říci i o dalších listinách, např. veřejnoprávní smlouvě, o souhlasu PČR s měřením rychlosti apod.
16. Žalobci je přitom známo, že žalovaný z tohoto důvodu (tedy pro rozhodování na základě podkladů, které nebyly provedeny jako důkaz) konstantně rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení zrušuje. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz analýzu zrušujících rozhodnutí vydaných žalovaným v odvolacích řízeních v roce 2016 o odvoláních proti rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věci správních deliktů dle § 125f silničního zákona. Tímto dokazováním by bylo zjištěno, že je zavedenou rozhodovací praxí žalovaného, že pokud dojde k situaci, k jaké došlo v tomto případě, a totiž, že správní orgán rozhoduje na základě podkladů, které neprovedl jako důkaz, žalovaný rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení zruší. Žalovaný tedy v

tomto případě rozhodl v rozporu se svou praxí, napadené rozhodnutí je tedy překvapivé, neboť žalobce mohl legitimně očekávat, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně zruší.

17. Žalobce též namítá, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od obce Choustníkovo Hradiště ve smyslu zákona o obecní policii, proto je *in dubio pro reo* nutné předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna, protože je provedené měření nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí prvního stupně je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
18. Žalobce též namítal, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 silničního zákona. Pokud totiž správní orgán zjistil, že panu Y. nelze doručovat na adresu uvedenou žalobcem (což žalobce rozporuje), měl o tom žalobce vyrozumět, neboť pokud z podání žalobce nebyla zřejmá adresa pro doručování pana Y., jeho podání trpělo vadou, a správní orgán tedy měl žalobce vyzvat k opravě jeho podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu.
19. Rovněž pokud bylo správnímu orgánu známo, že panu Y. nelze na uvedenou adresu doručovat dlouhodobě, bylo na místě ustanovit panu Y. opatrovníka pro doručování, případně mu doručovat veřejnou vyhláškou, což jsou jediná zákonná řešení situace, kdy určité osobě nelze dlouhodobě doručovat. Pokud správní orgán byl přesvědčen o tom, že panu Y. nelze na žalobcem uvedenou adresu doručovat, avšak na doručování na tuto adresu po dobu několika let setrval, aniž žalobce o potížích s doručováním vyrozuměl a umožnil mu sdělit na pana Y. jiný kontakt, nelze postup správního orgánu označit jinak, než jako „švejkování“, právnicky řešeno, jako simulativní úkon, směřující toliko k formálnímu splnění podmínek k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nikoli ke zjištění skutečného pachatele přestupku. Takový postup je nezákonný, neboť nerespektuje subsidiaritu odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek spáchaný při řízení jeho vozidla.
20. Závěr správního orgánu o tom, že pan Y. je zmocněncem žalobce označován jako řidič účelově ve více řízeních, je pak předně závěrem postaveným na základě skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti, což je podklad rozhodnutí, který nebyl obsahem spisu, nebyl proveden jako důkaz, a žalobci nebylo umožněno se k tomuto podkladu vyjádřit a seznámit se s ním. Žalobce rovněž namítá, že ani z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, z jakých konkrétních řízení měl správní orgán tyto skutečnosti zjistit. Přitom kdyby žalobce dostal možnost k věci se vyjádřit, k těmto domněnkám správního orgánu by uvedl, že pan Y. řídil tolik vozidel různých provozovatelů z toho důvodu, že byl častým zákazníkem jeho zmocněnce, který provozuje tzv. carsharing, tedy zprostředkovává pronájem motorových vozidel (což ostatně vyplývá z jeho živnostenského oprávnění). Zmocněnec žalobce se přitom provozovatelům pronajímaných vozidel zavazuje, že je případně bude obhajovat v řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona, pokud k takové nepříjemnosti dojde. Skutečnost, že pan Y. je často označován jako řidič vozidla ve věci správního deliktu provozovatele vozidla, tedy má jednoduché a racionální vysvětlení.
21. Žalobce rovněž odmítá názor správního orgánu, že pan Y. se na území ČR nezdržuje. Tento závěr totiž správní orgán dovodil na základě toho, že žádný z orgánů veřejné moci, kterého se dotázal, neměl o panu Y. žádné informace. K tomu však žalobce podotýká, že dle statistik je ročně zjištěno asi 10 tisíc případů nelegálního pobytu na

území ČR, skutečnost, že pan Y. neprochází žádnou evidencí orgánů veřejné moci, proto nepředstavuje důkaz o tom, že se zde pan Y. skutečně nezdržuje.

22. Lze též vyvrátit tvrzení správního orgánu, že pan Y. je z ČR správně vyhoštěn – platnost vyhoštění vypršela v roce 2014. Lze též poukázat na to, že pan Y. může být v ČR legálně, aniž by o tom správním orgánem dotázané orgány veřejné moci cokoli věděli. Pokud by totiž panu Y. udělil pobytová práva jiný členský stát EU, mohl by pan Y. pobývat na území ČR po určitou dobu, ačkoli žádný orgán veřejné moci v ČR by tento fakt neevidoval (tzv. volný pohyb osob v EU).
23. V šestém žalobním bodu žalobce rozporoval neprovedení ústního jednání za jeho osobní účasti. Tento postup jej měl krátit na právech dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce tvrdil, že má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „*trestních obvinění*“ a v takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
24. V této souvislosti žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, ve kterém krajský soud konstatoval, že „*Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.*“
25. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Stejně jako rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Krom toho, i pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl podle žalobce provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Rozhodnutí (ať již o přestupku, či o jiném správním deliktu) musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu), jinak je nezákonné.
26. Správní orgány tak porušily podle žalobce zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v jeho nepřítomnosti. I pokud by se totiž krajský soud neztotožnil s argumentem, že mělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemůže měnit na tom, že žalobce měl právo být vyzvolen o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). K této otázce uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34, následující: „*Soud má za to, že porušení zásady bezprostřednosti je procesní vadou takové intenzity, jako např. porušení práva na ústní projednání ve věcech, v nichž to stanoví zákon (např. § 74 zákona o přestupcích), tedy že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 65 s.r.s.). Lze je odstranit pouze provedením důkazů v přítomnosti žalobce (při jednání nebo tzv. mimo jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu).*“ Krajský soud zde mimo

jiné uvedl, že „Nelze akceptovat ani výklad správního orgánu, podle něhož lze dokazování nahradit v řízení výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.“

27. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, když zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje podle žalobce pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovena zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Krom toho osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Situaci upravenou citovaným zákonným ustanovením přirovnával k odpovědnosti držitele zbraně a dával krajskému soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.
28. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

29. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7. 2. 2017. Shrnul v něm dosavadní průběh správního řízení, jakož i žalobní námitky a v souvislosti s nimi se plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, v němž se dle svého věci podrobně zabýval. K námitce týkající se neprovedení společného řízení o souběžně projednávaných správních deliktech uvedl toto:
„Ustanovení § 125g odst. 2) a 3) zákona o silničním provozu, která upravují společné řízení ve věci správních deliktů dle ust. § 125f uvedeného zákona, dopadají na situaci již zahájeného správního řízení. Správní orgán – obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky za podmínek stanovených v ust. § 125h odst. 1 písm. a) až c), zákona č. 361/2000 Sb. Řízení o uložení pokuty za správní delikt je zahájeno až poté, kdy provozovatel vozidla částku uvedenou ve výzvě neuhradí. K námitce společného řízení žalovaný uvádí, že shora uvedené řízení bylo zahájeno již dne 29.07.2016.“
30. Dodal, že v žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém namítal pouze tolik, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, kterého se měl zájem účastnit, a dále v něm uvedl, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče, která mu byla známa. Další námitky žalobce neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby.
31. Žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

Jednání krajského soudu

32. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 13. 7. 2018, a to v nepřítomnosti účastníků dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce se k jednání nedostavil, aniž by svoji neúčast na něm jakkoliv omluvil, žalovaný se z jednání předem omluvil přípisem ze dne 3. 7. 2018. Soud konstatoval, že jak straně žalující, tak straně žalované, bylo předvolání k jednání řádně doručeno a projednání věci bez přítomnosti
33. V průběhu jednání provedl krajský soud dokazování následujícími důkazy:

Přečetl obsah:

- návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
- stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,

34. Dále provedl důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:

- č. l. 16 – sdělení Ministerstva vnitra ze dne 10. 8. 2015,
- č. l. 17 – vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie ze dne 21. 8. 2015,
- č. l. 7, 8, 9 - veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, výpisu z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 a zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013,
- č. l. 5 a 6 - vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1,
- č. l. 4 - ověřovacího listu z 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

A. Skutkový stav věci

35. Správní orgán I. stupně obdržel dne 9. 7. 2015 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem „Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření)“ spáchaného neznámým pachatelem – řidičem, když ten dne 31. 5. 2015, v 00:10:31 hodin, jako řidič motorového vozidla reg. zn. X, překročil v obci Choustníkovo Hradiště ve směru na obec Trutnov, na silnici I. třídy č. 37, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 78 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h rychlost jízdy 75 km/h.

36. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 17. 7. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 silničního zákona. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. Y., nar. X, X. Podáním ze dne 29. 7. 2015, č. j. ODP/82652-2015/mnc 24332-2015/mnc, předvolal správní orgán jmenovaného k podání vysvětlení. Obsílka se mu však vrátila zpět s tím, že pan L. Y. je na uvedené adrese neznámý, nemá v tomto místě schránku a zásilku si v úložní době nevyzvedl. Opatřením ze dne 13. 5. 2016, č. j. ODP/46174-2016/kld 24332-2015/kld, správní orgán přestupek spáchaný dne 31. 5. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložil.
37. Dne 28. 7. 2016 pod č. j. ODP/67542-2016/kld 24332-2015/kld/7, vydal správní orgán Oznámení o zahájení správního řízení spolu s Vyrozuměním účastníka o provádění důkazů mimo ústní jednání a Poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V něm byl stanoven termín provádění dokazování mimo ústní jednání na den 15. 8. 2016. Žalobce ani jeho zmocněnec se k němu nedostavili, aniž by svoji neúčast na něm jakkoliv vysvětlili. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 silničního zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu odvolání, v němž namítal, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, které očekával a že správní orgán nebyl oprávněn zahájit řízení o správním deliktu, neboť přestupce znal, a proto s ním měl věc řešit jako přestupek. Žalovaný rozhodl o tomto odvolání žalovaným rozhodnutím.

B. Právní závěry

38. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
39. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně

(za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

40. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

41. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
42. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Při posuzování žalobních námitek vycházel krajský soud rovněž z teze přezkumu správního trestání, podle níž: *„je třeba při přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím účastníka řízení na straně druhé. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2012 čj. 1 As 148/2011 – 52, bod 26).
43. A nyní k jednotlivým žalobním bodům.
44. Žalobce zpochybňoval místo zjištění přestupku s tím, že se ne v celém měřeném úseku jednalo o území obce, kde by byla přípustná nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Podle něho jde totiž o pozemní komunikaci v obci pouze tehdy, je-li ohraničena dopravními značkami č. IS 12a a č. IS 12b, a to za současného splnění požadavku, že celý tento úsek je v zastavěném území obce podle jejího územního plánu. Což prý v přezkoumávané věci splněno nebylo.
45. Krajský soud předně uvádí, že jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele (žalobce) ze dne 31. 5. 2015 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. silničního zákona - překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více. Třeba přitom zdůraznit, že zmíněné ustanovení spojuje uvedené protiprávní jednání s pojmem „obec“ a že dle § 2 písm. cc) silničního zákona je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
46. Pro naplnění skutkové podstaty žalobcem vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu silničního zákona, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím v kontextu namítaného stavebního zákona, případně zákona o ochraně zemědělského půdního fondu apod. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají.
47. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá z přesné specifikace tohoto

úseku ve správních rozhodnutích, ale také z přímo provedených důkazů mimo ústní jednání správním orgánem dne 15. 8. 2016, a sice z oznámení o přestupku a z fotodokumentace, jakož i z důkazů (listin) nacházejících se ve správním spisu, jimiž krajský soud znovu provedl důkazy při jednání dne 13. 7. 2018. Konkrétně provedl důkazy Ověřovacím listem Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, veřejnoprávní smlouvou ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a vyjádřením Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel. Všechny tyto listiny, důkazy, jsou od počátku součástí správního spisu a žalobce, respektive jeho zmocněnec se s nimi mohl kdykoliv seznámit.

48. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení jednak není pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) silničního zákona. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznely, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Žalobcova obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložen jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobit závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Tvrzení žalobce je tak pouze ničím nepodloženou spekulací, a vzhledem k uvedenému nemohla být námitka ohledně neurčitosti specifikace místa spáchání přestupku shledána opodstatněnou.
49. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž došlo k omezení procesních práv žalobce. Jak již uvedl shora, správní orgán I. stupně zahájil dne 28. 7. 2016 proti žalobci jakožto provozovateli předmětného vozidla správní řízení a současně jej vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 15. 8. 2016 v 09:00 hodin v budově Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. Současně jej poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Toto oznámení bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 29. 7. 2016 a obsahovalo pod bodem 3 poučení pro žalobce, jak může svá procení práva v řízení uplatňovat. Jeho obsah je ostatně v žalobě citován.
50. Namítá-li žalobce, že mu bylo omezeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, není tomu tak. Tuto možnost měl po celou dobu správního řízení, jak je z výše uvedeného oznámení o zahájení správního řízení zřejmé. Dle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu shora uvedeným postupem správní orgán I. stupně tomuto zákonnému požadavku plně dostál. Z celého kontextu citovaného oznámení je totiž zřejmé, že správní orgán hodlá dne 15. 8. 2016 provést dokazování mimo ústní jednání a že po provedení tohoto úkonu lze předpokládat, že bude mít shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí ve věci. Tak se také stalo.

51. V návaznosti na to dal správní orgán žalobci k dispozici přiměřenou lhůtu, aby se mohl před vydáním rozhodnutí seznámit se shromážděnými podklady, případně se k nim vyjádřit. Z uvedeného textu vůbec neplyne důvodnost žalobcových výhrad, tedy že by se nemohl ve věci vyjádřit již před provedením dokazování mimo ústní jednání nebo že se nemohl k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit i jinou formou. To jsou znovu jen pouze ničím nepodložené dedukce žalobce nemající ovšem v textu uvedeného oznámení žádnou oporu. Tvrzení žalobce, že nabyl dojmu, že jinak, než formou osobní návštěvy správního orgánu v daném časovém údobí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit nemůže, lze navíc stěží uvěřit za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, který (jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, viz např. věci vedené u něj pod sp. zn. 30A 172/2016, 30A 165/2016, 30A 117/2016 nebo 30A 125/2016) zastupuje dlouhodobě účastníky v desítkách jiných správních řízení s identickým předmětem. Pokud by snad přesto v tomto směru žalobce či jeho zmocněnec měli jakoukoliv pochybnost, nic jim nebránilo obrátit se na správní orgán I. stupně (z uvedeného oznámení znali jak jeho adresu, tak jméno oprávněné úřední osoby, její služební e-mailovou adresu i telefonní číslo) a uvedenou skutečnost si ujasnit.
52. Z obsahu správního spisu je ale zřejmé, že žalobce i jeho zmocněnec zůstali ve správním řízení pasivní. Na oznámení o konání dokazování mimo ústní jednání ani na oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnut opakovaně nereagovali a ani jednoho z daných úkonů se bez omluvy nezúčastnili. Že žalobce svých procesních práv v řízení nevyužil, tedy nebylo způsobeno nezákonným postupem správních orgánů, ale jenom a pouze tím, že si je dostatečně nestřežil. Pokud dnes vznáší námitku uvedeného obsahu, nelze ji hodnotit jinak, než jako účelovou a obstrukční.
53. K námitkám ohledně automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy třeba předně uvést, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „*automatický technický prostředek používaný bez obsluhy*“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko Ministerstva dopravy odvolal (viz poslední odstavec na straně šesté dole), svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, veřejnoprávní smlouvu ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy, a vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel).
54. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o., včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.

55. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
56. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
57. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:
- „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*
58. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
59. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“
60. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.

61. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště dne 12. 6. 2013 pod č. KTÚ/VERJ-2013/590).
62. Stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013 nebylo součástí správního spisu, když správním orgánům zúčastněným na řízení je dostatečně známo z úřední činnosti a žalobce ve směru k němu v řízení žádnou námitku či připomínku nevznesl. On totiž v řízení před správním orgánem neuplatňoval žádné námitky, když s nimi účelově vyčkával až na okamžik podání správní žaloby. Krom toho lze dodat, že vzhledem k četnosti námitky, týkající se uvedeného Stanoviska a uplatňované shodně v jiných případech jiných pachatelů správních deliktů, nemá krajský soud sebemenších pochyb o tom, že zmocněnci žalobce bylo ve správním řízení citované Stanovisko dostatečně známo. Pokud by o ně měl skutečný zájem samotný žalobce, respektive jeho zástupce, mohl se zúčastnit jednání krajského soudu, což neučinil.
63. Návrhu na provedení důkazu formou analýzy „*zrušujících rozhodnutí vydaných žalovaným v odvolacím řízení v roce 2016 o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci správního deliktu dle § 125f silničního zákona*“, z níž by měl být zřejmý postoj žalovaného k neprovedeným důkazům, krajský soud nevyhověl. A to z důvodu jeho nepotřebnosti pro rozhodnutí právě přezkoumávané věci, nehledě na to, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem žádné návrhy na provedení důkazů neučinil, o věc se nestaral, takže nemohl být ani ničím překvapen. Oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem provádět v obci Choustníkovo Hradiště úsekové měření projíždějících vozidel pak plyne z výše uvedené veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi uvedenými obcemi.
64. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že rovněž námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální

povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy příslušnou nájemní smlouvou; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

65. V přezkoumávané věci sice zmocněnec žalobce obchodní společnost FLEET Control, s.r.o., označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče, jímž měl být pan L. Y., avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Správní orgán vyzval jmenovaného k podání vysvětlení dopisem ze dne 29. 7. 2015 ve věci podezření ze spáchání daného přestupku. Tato písemnost byla doručována jmenovanému

prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pan L. Y. si ji však nevyzvedl v úložní době a zásilka se vrátila správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý a nemá na uvedené adrese poštovní schránku (viz záznamy pošty na zásilce – doručence).

66. Právě na tuto situaci je přílehlavá právní věta vyvozená z nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: *„Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přinejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“*
67. Správní orgán doručoval předvolání k podání vysvětlení na adresu udanou mu zmocněncem žalobce a činil tak správně, neboť plně akceptoval jeho vůli. Ostatně, kdo jiný by měl vědět, kde se řidič žalobcova vozidla nachází, a jak by mohl správní orgán tušit, že mu žalobce, respektive jeho zmocněnec, podsouvá nefunkční adresu? Kdyby jmenovaný byl na uvedené adrese znám a zdržoval se tam, bezpochyby by k doručení této písemnosti došlo.
68. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohl žalobce ještě nového k věci uvádět?
69. Dále třeba konstatovat, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dozvěděl-li se proto správní orgán o spáchání daného přestupku dne 9. 7. 2015, musel zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti panu L. Y. nejpozději do 60 dnů od tohoto data. K tomu však nedošlo, když žalobce uvedl správnímu orgánu takové údaje o řidiči předmětného vozidla, na jejichž základě neměl reálnou příležitost zjistit přestupce. Označil totiž za řidiče osobu, které nebylo možno doručovat úřední zásilky a ani ji nebylo možno úředně dohledat (viz zpráva Ministerstva vnitra ze dne 10. 8. 2015 a Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje ze dne 21. 8. 2015 – viz č.l. 16 a 17 správního spisu). Pan L. Y. byl nekontaktní a za takové situace neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti němu. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil. Stalo se tak opatřením správního orgánu ze dne 13. 5. 2016, č. j.: ODP/46174-2016/kld 24332-2015/kld. Poté již jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, nebyl vzhledem k uvedenému možný.
70. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem

k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat (viz žalobní bod 32). Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu nevyužití těchto právních institutů v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

71. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana L. Y., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „*Úkony účastníků*“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil.
72. Krajský soud je přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku, že další již nebyly třeba. *Ad absurdum* by totiž pod požadavek žalobce „*podnikat veškeré možné kroky*“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku. Pro tyto závěry je zcela bezpředmětné, jaký pobytový status by pan L. Y. mohl na území ČR mít, nebo tvrzení žalobce, že byl „*častým zákazníkem jeho zmocněnce, který provozuje tzv. carsharing*“, tedy zprostředkovává pronájem motorových vozidel, což vyplývá z jeho živnostenského listu. Nejde zde totiž o provozovanou službu a v této souvislosti o nabízený výpis ze živnostenského rejstříku, jde o osobu pana L. Y. a ohledně ní nepředložil žalobce jediný doklad.
73. Krajský soud neshledal odůvodněnou ani námitku, v níž žalobce namítal porušení zásady bezprostřednosti v souvislosti s tím, že nebylo provedeno ústní jednání. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že:

„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení

z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

74. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“
75. Pokud se žalobce odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, v souvislosti na „nekonání ústního jednání“, třeba konstatovat, že tak činil nepřipadným způsobem. Ostatně na tento rozsudek následně reagoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, mimo jiné takto:

„Další námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, jenž dovodil, že městský úřad nepochybil, nenařídil-li ústní jednání. Stejně tak nesouhlasí s tím, že o provádění důkazu listinou nemusí být účastník řízení předem vyrozuměn a že jej lze provést mimo jednání navíc bez toho, aby byl o tomto úkonu vyhotoven protokol.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto stěžovatelovou námitkou, přičemž poukazuje na velké množství vlastních rozsudků, které se týkaly totožné otázky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015, nebo ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016), tedy povinnosti správního orgánu nařídít ústní jednání v případě projednávání správního deliktu provozovatele vozidla.

I zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k podrobné argumentaci odůvodňující tento závěr srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, body 21 - 24, srov. i rozsudek ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 - 29). Vzhledem k tomu,

že v této části kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel v zásadě stejnou argumentaci jako již dříve v řízení o žalobě, lze z důvodu procesní ekonomie v podrobnostech na přílehlavé a vyčerpávající odůvodnění krajského soudu odkázat (ohledně možnosti takového postupu srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

(-)

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 – 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlášení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.

Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“

76. Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornil žalobce.
77. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Choustníkově Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou vigilantibus iura scripta sunt svá práva plně nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zmocněnci.
78. Pokud pak žalobce v žalobním bodu 47 tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v jeho nepřítomnosti, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
79. Žalobce dále namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, když zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje podle žalobce pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovena zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Krom toho osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Situaci upravenou citovaným zákonným ustanovením přirovnával k odpovědnosti držitele zbraně a dával soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení příčných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.

80. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
81. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f silničního zákona, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle silničního zákona nevybočuje z ústavních kautel. Naposledy se pak vyjádřil k dané problematice Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl.ÚS 15/16, jímž zamítl další návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, s tím, že neshledal nesoulad uvedených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
82. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.
83. Poslední žalobcovou námitkou je tvrzení, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem. Dle žalobce měl správní orgán s věcí, řešenou tímto rozsudkem, spojit dle § 125g odst. 2 silničního zákona i řízení vedené u něj proti žalobci pod č. j. ODP/89772-2016/kld 4 0506-2015/kld/12, které probíhalo ve stejné době. Protože tak neučinil, vnikly žalobci neúměrně vysoké náklady. Pokud by totiž správní orgán spojil všechny delikty do společného řízení, byla by žalobci uložena pokuta v maximální výši 2.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, tedy dohromady 3.500,-Kč, a to jednou, a ne dvakrát, jak se stalo.
84. Žalobce tak namítal porušení absorpční zásady, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější (viz § 12 odst. 2, věta první dřívějšího zákona o přestupcích). Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že tato absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i v řízení o správních deliktech, přestože by ji v tom kterém případě zákon výslovně nezakotvil. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb., Nejvyšší správní soud konstatoval, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 7/2016 – 36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna

sankce za užití zásady absorpční. K obdobným závěrům dospěl též například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 – 51.

85. V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona byla navíc absorpční zásada tímto zákonem výslovně upravena. Dle jeho tehdejšího ustanovení § 125g odst. 2 dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f citovaného zákona, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.
86. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že je u něj kromě předmětné žaloby projednávána také žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. KUKHK-6052/DS/2017/GL, vedená pod sp. zn. 30 A 90/2017. Z obsahu obou soudních a k nim přiložených správních spisů krajský soud zjistil, že u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, potažmo u žalovaného, probíhala proti žalobci souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikty dle § 125f odst. 1 silničního zákona.
87. Správní spis Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem přezkoumávaný v této projednávané věci sp. zn. 30A 19/2017, byl veden u tohoto správního orgánu pod č. j. ODP/78948-2016/kld 24332-2015/kld/10, správní věc Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem č. j. ODP/89772-2016/kld 40506-2015/kld/12, je veden u krajského soudu pod sp. zn. 30A 90/2017.
88. Jak vyplynulo z porovnání obsahu obou správních spisů, žalobce se měl v obou řízeních dopustit správních deliktů tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, konkrétně dodržování nejvyšší povolené rychlosti jízdy.
89. Řízení ukončené rozhodnutím správního orgánu ze dne 5. 9. 2016, č. j. ODP/78948-2016/kld 24332-2015/kld/10, **zahájil správní orgán dne 28. 7. 2016**, přestupek neznámého řidiče byl spáchán dne 31. 5. 2015.
90. V řízení ukončeném rozhodnutím správního orgánu ze dne 5. 10. 2016, č. j. ODP/89772-2016/kld 40506-2015/kld/12, správní orgán usnesením ze dne 15. 8. 2016 rozhodl, že řízení vedená pod č. j. MP/102325-2015/ja a pod č. j. 103800-2015/cm, budou projednávána ve společném řízení pod sp. zn. ODP/40506-2015/kld, neboť tyto věci spolu věcně souvisejí, týkají se stejného pachatele a nebrání tomu povaha věci, účel řízení, ochrana práv a oprávněných zájmů poškozených. Šlo o přestupkové věci spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Třebihošť, Horní Dehtov dne 23. 8. 2015 (63 km/h) a v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Dvůr Králové nad Labem dne 21. 8. 2015 (71 km/h), a to neznámým řidičem motorového vozidla žalobce reg. zn. X. Řízení o těchto správních deliktech **zahájil správní orgán dne 15. 8. 2016**.
91. Z výše uvedeného vyplývá, že neznámý pachatel spáchal všechny tři přestupky v období od 31. 5. 2015 do 23. 8. 2015 a že v období od 15. 8. 2016 do vydání rozhodnutí dne 5. 9. 2016, č. j. ODP/78948-2016/kld 24332-2015/kld/10, vedl správní orgán o všech třech

správních deliktech souběžně dvě správní řízení, namísto toho, aby je spojil ke společnému řízení.

92. Tím ovšem došlo k porušení povinnosti stanovené v § 125g odst. 2 silničního zákona a k porušení zásady absorpce trestu stanovené v § 125g odst. 3 téhož zákona. Uvedené procesní pochybení pak mělo za následek, že žalobci byly uloženy pokuty v celkové výši 5.000,-Kč a povinnost nahradit paušální náhradu nákladů řízení v celkové výši 2.000,-Kč, zatímco v případě zákonného postupu správních orgánů by mu hrozilo uložení pouze jedné pokuty a uložení náhrady nákladů řízení jen ve výši 1.000,-Kč.
93. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když stanovily tresty za jednotlivé sbíhající se správní delikty dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady namísto užití zásady absorpční. Takový postup nemohl vyústit v jiný závěr krajského soudu, než že přezkoumávané správní řízení je postiženo vážnou vadou, v důsledku níž jsou jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, nezákonná.
94. Vzhledem k tomu musel krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 pro vady řízení a nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení budou orgány veřejné správy právními názory vyslovenými v tomto rozsudku vázány (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

95. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč a jako plátce DPH má právo na navýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 11.228,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 13. července 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu: